

III

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 394/11/COL

z dnia 14 grudnia 2011 r.

zmieniająca po raz osiemdziesiąty trzeci zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa poprzez dodanie nowego rozdziału dotyczącego stosowania od dnia 1 stycznia 2012 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego

URZĄD NADZORU EFTA („URZĄD”),

a także mając na uwadze, co następuje:

Zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) porozumienia o nadzorze i Trybunale Urząd wydaje zawiadomienia oraz wskazówki w kwestiach objętych Porozumieniem EOG, jeżeli porozumienie to lub porozumienie o nadzorze i Trybunale wyraźnie tak stanowi lub jeśli Urząd uznaje to za konieczne.

W dniu 1 grudnia 2011 r. Komisja przyjęła komunikat w sprawie stosowania od dnia 1 stycznia 2012 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego⁽¹⁾.

Komunikat ten ma również znaczenie dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Należy zapewnić jednolite stosowanie zasad EOG w zakresie pomocy państwa w całym Europejskim Obszarze Gospodarczym zgodnie z celem jednorodności ustalonym w art. 1 Porozumienia EOG.

Zgodnie z pkt II części „OGÓLNE” znajdującej się na stronie 11 załącznika XV do Porozumienia EOG, Urząd przyjmuje, po konsultacji z Komisją, akty prawne odpowiadające tym, które przyjęła Komisja Europejska.

Pismami w tej sprawie z dnia 2 grudnia 2011 r. Urząd przeprowadził konsultacje z Komisją Europejską i państwami EFTA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W wytycznych dotyczących pomocy państwa wprowadza się zmiany poprzez dodanie nowego rozdziału dotyczącego stosowania od dnia 1 stycznia 2012 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego.

Nowy rozdział ustanawia się w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Jedynie wersja niniejszej decyzji w języku angielskim jest autentyczna.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 grudnia 2011 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Oda Helen SLETNES
Przewodnicząca

Sverrir Haukur GUNNLAUGSSON
Członek Kolegium

⁽¹⁾ Dz.U. C 356 z 6.12.2011, s. 7.

ZAŁĄCZNIK

W SPRAWIE STOSOWANIA OD DNIA 1 STYCZNIA 2012 R. REGUŁ POMOCY PAŃSTWA W ODNIESIENIU DO ŚRODKÓW WSPARCIA NA RZECZ BANKÓW W KONTEKŚCIE KRYZYSU FINANSOWEGO**1. Wprowadzenie**

- (1) Odkąd jesienią 2008 r. nastąpił światowy kryzys finansowy, Urząd Nadzoru EFTA („Urząd”) wydał cztery zestawy wytycznych⁽¹⁾, które zawierały dokładne wskazówki dotyczące kryteriów zgodności wsparcia udzielanego przez państwo instytucjom finansowym⁽²⁾ z wymogami art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”). Przedmiotowe wytyczne obejmują następujące rozdziały: zastosowanie zasad pomocy państwa do środków podjętych w odniesieniu do instytucji finansowych w kontekście obecnego światowego kryzysu finansowego⁽³⁾ („wytyczne bankowe”); dokapitalizowanie instytucji finansowych w związku z obecnym kryzysem finansowym: ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum oraz mechanizmów zabezpieczających przed nadmiernym zakłóceniem konkurencji⁽⁴⁾ („wytyczne w sprawie dokapitalizowania”); postępowanie z aktywami o obniżonej wartości w sektorze bankowym EOG⁽⁵⁾ („wytyczne w sprawie aktywów o obniżonej jakości”) oraz przywrócenie rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regułami pomocy państwa⁽⁶⁾ („wytyczne w sprawie restrukturyzacji”). Trzy z czterech przywołanych zbiorów wytycznych – wytyczne bankowe, wytyczne w sprawie dokapitalizowania i wytyczne w sprawie aktywów o obniżonej jakości – zawierają wstępne warunki zgodności z rynkiem wewnętrznym najważniejszych rodzajów pomocy udzielanej przez państwa EFTA, tj. gwarancji na zobowiązania, form dokapitalizowania i środków pomocy związanej z aktywami. Wytyczne w sprawie restrukturyzacji określają natomiast szczegółowo, jak powinien wyglądać plan restrukturyzacji (lub plan odzyskania rentowności) w specyficznym kontekście pomocy państwa związanej z kryzysem udzielanej bankom na podstawie art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia EOG.
- (2) W dniu 2 marca 2011 r., Urząd przyjął piąty zbiór wytycznych w sprawie stosowania od dnia 1 stycznia 2011 r. reguł pomocy państwa w odniesieniu do środków wsparcia na rzecz banków w kontekście kryzysu finansowego⁽⁷⁾ („wytyczne w sprawie przedłużenia”). W wytycznych w sprawie przedłużenia przedłużano okres obowiązywania wytycznych w sprawie restrukturyzacji, jedynego z czterech zbiorów wytycznych z określoną datą wygaśnięcia, tj. – po zmianie warunków – do dnia 31 grudnia 2011 r. Urząd wskazał również w wytycznych w sprawie przedłużenia, że uważa, iż wymogi dotyczące pomocy państwa, które mają być zatwierdzone zgodnie z art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia EOG, który wyjątkowo zezwala na pomoc mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego UE lub państwa EFTA, nadal są spełnione, a wytyczne bankowe, wytyczne o dokapitalizowaniu i wytyczne w sprawie aktywów o obniżonej jakości nadal będą obowiązywały w celu dostarczenia wskazówek w sprawie kryteriów zgodności z rynkiem wewnętrznym pomocy na rzecz banków związanej z kryzysem finansowym na podstawie art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia EOG.
- (3) Mające miejsce w 2011 r. nasilenie napięć na rynkach długu państwowego zaczęło wywierać coraz większą presję na sektor bankowy w EOG, przede wszystkim pod względem dostępu do rynków finansowania. Celem pakietu dla bankowości, uzgodnionego przez szefów państw i rządów na posiedzeniu w dniu 26 października 2011 r.⁽⁸⁾, jest przywrócenie zaufania do sektora bankowego za pośrednictwem gwarancji na finansowanie średnioterminowe oraz ustanowienie tymczasowego bufora kapitałowego w wysokości 9 % kapitału najwyższej jakości z uwzględnieniem wartości rynkowej długu publicznego. Pomimo podjęcia tych środków Urząd uważa, że wymogi dotyczące pomocy państwa, które mają zostać zatwierdzone zgodnie z art. 61 ust. 3 lit. b), nadal będą spełnione z upływem 2011 r.
- (4) Dlatego też wytyczne bankowe, wytyczne o dokapitalizowaniu i wytyczne w sprawie aktywów o obniżonej jakości będą obowiązywały również po dniu 31 grudnia 2011 r. Podobnie czas obowiązywania wytycznych w sprawie restrukturyzacji zostaje przedłużony na okres po dniu 31 grudnia 2011 r.⁽⁹⁾ Urząd będzie monitorował sytuację na rynkach finansowych i, jak tylko pozwolą na to warunki panujące na rynku, podejmie kroki zmierzające do stworzenia stałych zasad dotyczących pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację banków, na podstawie art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG.

(1) Wytyczne w sprawie zastosowania i interpretacji art. 61 i 62 Porozumienia EOG i art. 1 protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i Trybunale („wytyczne w sprawie pomocy państwa”), przyjęte i wydane przez Urząd Nadzoru EFTA 19.1.1994, opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (zwanym dalej „Dz.U.”) L 231 z 3.9.1994, s. 1 i w Suplemencie EOG nr 32 z 3.9.1994, s. 1. Wytyczne ostatnio zmieniono 2.3.2011. Zaktualizowana wersja wytycznych w sprawie pomocy państwa jest opublikowana na stronie internetowej Urzędu: <http://www.eftasurv.int/state-aid/legal-framework/state-aid-guidelines/>

(2) Aby ułatwić lekturę niniejszego dokumentu, instytucje finansowe określone są w nim ogólnie jako „banki”.

(3) Dostępne pod adresem <http://www.eftasurv.int/?1=1&showLinkID=16604&1=1>

(4) Dostępne pod adresem <http://www.eftasurv.int/?1=1&showLinkID=16015&1=1>

(5) Dostępne pod adresem <http://www.eftasurv.int/?1=1&showLinkID=16585&1=1>

(6) Dostępne pod adresem <http://www.eftasurv.int/media/state-aid-guidelines/Part-VIII---Return-to-viability-and-the-assessment-of-restructuring-measures-in-the-financial-sector.pdf>

(7) Dostępne pod adresem <http://www.eftasurv.int/media/state-aid-guidelines/Part-VIII---Financial-Crisis-Guidelines-2011.pdf>

(8) Oświadczenie szefów państw lub rządów UE z 26.10.2011 (http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/en/ec/125621.pdf).

(9) Zgodnie z dotychczasową praktyką Urzędu istniejące lub nowe programy wsparcia banków (bez względu na to, jakie instrumenty wsparcia obejmują: gwarancje, dokapitalizowanie, przywracanie płynności, środki na rzecz ratowania aktywów lub inne) będą przedłużane lub zatwierdzane tylko na okres sześciu miesięcy, aby umożliwić ewentualne dostosowania w połowie 2012 r.

(5) Aby ułatwić wdrożenie pakietu dla bankowości i w celu uwzględnienia zmian profilu ryzyka banków, które nastąpiły od chwili rozpoczęcia kryzysu, pożądane jest dalsze doprecyzowanie i uaktualnienie zasad w niektórych kwestiach. W niniejszych wytycznych określono niezbędne zmiany parametrów zgodności związanej z kryzysem finansowym pomocy państwa na rzecz banków; parametry obowiązują od dnia 1 stycznia 2012 r. W szczególności niniejsze wytyczne:

- a) uzupełniają wytyczne w sprawie dokapitalizowania poprzez przedstawienie bardziej szczegółowych wskazówek dotyczących zapewnienia odpowiedniego wynagrodzenia w przypadku instrumentów kapitałowych nieprzynoszących stałych zwrotów;
- b) wyjaśniają, w jaki sposób Urząd przeprowadzi proporcjonalną ocenę długoterminowej rentowności banków w kontekście pakietu dla bankowości; oraz
- c) wprowadzają zmienioną metodę zmierzającą do zagwarantowania, żeby opłaty należne w zamian za udzielenie gwarancji dla zobowiązań bankowych były wystarczające, aby ograniczyć do minimum przyznawaną pomoc, oraz do zagwarantowania, że uwzględnione zostanie zwiększone ostatnio zróżnicowanie spreadów swapu ryzyka kredytowego – CDS (ang. *credit default swap*) poszczególnych banków oraz skutków spreadów CDS w przypadku zainteresowanego państwa EFTA.

2. Ustalanie odpłatności i warunki dokapitalizowania przez państwo

- (6) W wytycznych w sprawie dokapitalizowania przedstawiono ogólne wskazówki dotyczące ustalania poziomu odpłatności za zastrzyki kapitałowe. Te wskazówki dotyczą głównie instrumentów kapitałowych przynoszących stałe dochody.
- (7) W świetle zmian przepisów i zmieniającego się otoczenia rynkowego Urząd spodziewa się, że udzielanie zastrzyków kapitałowych przez państwo może w przyszłości coraz częściej następować w postaci akcji, o zmiennym wynagrodzeniu. Wyjaśnienie zasad ustalania odpłatności za zastrzyki kapitałowe jest pożądane z uwagi na to, że posiadanie takich akcji pozwala na otrzymywanie (niegwarantowanych) dywidend i zysków kapitałowych, co utrudnia bezpośrednią ocenę *ex ante* dochodów płynących z posiadania takich instrumentów.
- (8) W związku z tym Urząd dokona oceny opłat związanych z udzieleniem takich zastrzyków kapitałowych na podstawie ceny emisji akcji. Zastrzyki kapitałowe powinny być subskrybowane z uwzględnieniem wystarczającej obniżki cen akcji (dostosowanych do „efektu rozwodnienia”⁽¹⁾) bezpośrednio przed ogłoszeniem zamiaru zastosowania zastrzyku kapitałowego, aby zapewnić rozsądną gwarancję odpowiedniego wynagrodzenia dla państwa⁽²⁾.
- (9) W przypadku banków notowanych na giełdzie referencyjną cenę akcji powinny stanowić notowania rynkowe akcji z takimi samymi prawami jak prawa akcji będących przedmiotem emisji. W przypadku banków nienotowanych na giełdzie taka cena rynkowa nie istnieje, a zatem państwa EFTA powinny zastosować odpowiednie metody wyceny oparte na danych rynkowych (włącznie z podejściem opartym na porównaniu stosunku ceny do zysków w podobnych bankach lub innymi ogólnie przyjętymi metodami wyceny). Akcje powinny być subskrybowane z zastosowaniem odpowiedniej obniżki tej ceny rynkowej (lub opartej na danych rynkowych).
- (10) Jeżeli państwa EFTA dokonują zapisów na akcje bez prawa głosu, wymagana może być wyższa obniżka, której wielkość powinna odzwierciedlać różnicę cen występującą między akcjami z prawem głosu i akcjami bez prawa głosu w warunkach panujących na rynku.
- (11) Środki służące dokapitalizowaniu muszą zawierać odpowiednie zachęty dla banków do jak najszybszego zaprzestania korzystania z pomocy państwa. W odniesieniu do akcji przynoszących zmienne dochody, jeśli zachęty do zaprzestania korzystania z programu pomocy państwa są opracowane w sposób, który ogranicza potencjał wzrostu dla państw EFTA, na przykład poprzez wydawanie obecnym akcjonariuszom warrantów w celu umożliwienia im odkupienia akcji z nowej emisji od państwa po cenie, która oznaczałaby istotny roczny zysk dla państwa, należy zastosować wyższą obniżkę, aby odzwierciedlić ograniczenie potencjału wzrostu.
- (12) We wszystkich przypadkach wielkość obniżki musi odzwierciedlać wielkość zastrzyku kapitałowego w odniesieniu do istniejącego kapitału podstawowego kategorii pierwszej (tzw. wskaźnik core-Tier-1). Większy niedobór istniejącego kapitału własnego oznacza większe ryzyko dla państwa, a zatem wymaga zastosowania wyższej obniżki.
- (13) Instrumenty hybrydowe powinny zasadniczo zawierać alternatywny mechanizm realizowania kuponów dywidendowych, w ramach którego kupony, które nie obejmują uprawnień do wypłat w gotówce, zostałyby zrealizowane na rzecz państwa w postaci nowo wyemitowanych akcji.
- (14) Urząd będzie w dalszym ciągu wymagał od państw EFTA przedłożenia planu restrukturyzacji (lub aktualizacji istniejącego planu restrukturyzacji) w terminie sześciu miesięcy od daty decyzji Urzędu zezwalającej na pomoc na ratowanie dla każdego banku otrzymującego wsparcie państwa w formie dokapitalizowania lub środków dotyczących aktywów o obniżonej jakości. Urząd może zażądać przedłożenia planu restrukturyzacji w okresie krótszym niż sześć miesięcy, jeżeli bank był wcześniej objęty decyzją w sprawie pomocy na ratowanie na podstawie zasad dotyczących zgodności pomocy na rzecz banków z art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia EOG, niezależnie od tego,

⁽¹⁾ „Efekt rozwodnienia” można ująć ilościowo stosując ogólnie przyjęte techniki rynkowe jak np. TERP (teoretyczną cenę bez prawa poboru – ang. *the theoretical ex-rights price*).

⁽²⁾ Jeżeli państwa EFTA udzielają gwarancji w przypadku emisji akcji, emitent powinien ponieść odpowiednią opłatę z tytułu udzielenia mu gwarancji.

czy pomoc ta stanowiła część tego samego działania restrukturyzacyjnego, Urząd przeprowadzi proporcjonalną ocenę długoterminowej rentowności banków, w pełni uwzględniając elementy wskazujące na to, że banki mogą być rentowne w perspektywie długoterminowej bez potrzeby dokonywania znaczących działań restrukturyzacyjnych. Odnosić się to będzie w szczególności do przypadków, gdy niedobór kapitału wynika przede wszystkim z utraty zaufania do instrumentów długu państwowego, gdy zastrzyk kapitałowy pochodzący ze środków publicznych ograniczony jest do kwoty niezbędnej do zrównoważenia strat będących skutkiem nowej wyceny obligacji państwowych umawiających się stron Porozumienia EOG na rynku w przypadku banków, które inaczej wykazywałyby się rentownością, a z przeprowadzonej analizy wynika, że - nabywając instrumenty długu publicznego - nie podjęły nadmiernego ryzyka.

3. Wycena i warunki gwarancji państwa

- (15) Banki mogą korzystać z gwarancji państwa w przypadku wydawania nowych instrumentów dłużnych, zabezpieczonych lub niezabezpieczonych, z wyjątkiem instrumentów, które kwalifikują się jako kapitał. Jako że dostęp banków do finansowania jest szczególnie trudny na rynkach finansowania średnio- i długoterminowego, gwarancje państwowe powinny w zasadzie tylko obejmować instrumenty dłużne o terminie zapadalności od jednego do pięciu lat (siedmiu lat w przypadku obligacji zabezpieczonych).
- (16) Od początku kryzysu ustalanie wysokości odpłatności jest powiązane z wartością przeciętną spreadu CDS beneficjenta w okresie od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 sierpnia 2008 r. Wysokość tej odpłatności zwiększono ze skutkiem od dnia 1 lipca 2010 r., aby lepiej odzwierciedlać profil ryzyka poszczególnych beneficjentów⁽¹⁾.
- (17) Aby uwzględnić zwiększone ostatnio zróżnicowanie pod względem ryzyka spreadów CDS, należy uaktualnić wzór do obliczenia stosownej odpłatności, tak aby w przyszłości podstawą obliczeń była przeciętna wartość spreadów CDS w okresie trzyletnim kończącym się jeden miesiąc przed udzieleniem gwarancji. Jako że w ostatnich latach zwiększenie spreadów CDS wynika częściowo z przyczyn niedotyczących konkretnego banku, w szczególności z narastających napięć na rynku instrumentów długu państwowego oraz z ogólnego zwiększenia świadomości ryzyka w sektorze bankowym, we wzorze należy oddzielić wewnętrzne ryzyko, które ponoszą poszczególne banki, od zmian spreadów CDS w przypadku państw EOG i rynku jako całości. We wzorze tym należy także odzwierciedlić fakt, że gwarancje dotyczące zabezpieczonych obligacji narażają podmiot udzielający gwarancji na znacznie mniejsze ryzyko niż gwarancje dotyczące długu niezabezpieczonego.
- (18) Zgodnie z zasadami, o których mowa w pkt 17, zmieniony wzór do obliczenia odpłatności zawarty w załączniku określa minimalne opłaty za udzielenie gwarancji, które powinny mieć zastosowanie w przypadku, gdy gwarancje państwa są przyznawane na poziomie krajowym, bezłączenia gwarancji między państwami EFTA. Urząd zastosuje wzór w odniesieniu do wszystkich gwarancji państwowych dotyczących zobowiązań bankowych, o terminie zapadalności jednego roku lub dłuższym, wydanych w dniu 1 stycznia 2012 r. lub później.
- (19) W przypadkach, gdy gwarancje obejmują zobowiązania, które nie są wyrażone w walucie krajowej państwa udzielającego gwarancji, powinno zastosować się dodatkową opłatę na pokrycie ryzyka walutowego podjętego przez gwaranta.
- (20) Jeżeli konieczne jest udzielenie gwarancji na pokrycie długu o terminie zapadalności krótszym niż jeden rok, Urząd będzie nadal stosować istniejący wzór określenia wysokości odpłatności, który dla odniesienia znajduje się w załączniku. Urząd nie zatwierdzi gwarancji dotyczących długu o terminie zapadalności krótszym niż trzy miesiące, z wyjątkiem przypadków, gdy takie gwarancje są niezbędne dla stabilności finansowej. W takich przypadkach Urząd dokona oszacowania odpowiedniego wynagrodzenia, biorąc pod uwagę potrzebę zastosowania stosownych zachęt motywujących do jak najszybszego zaprzestania korzystania z programu pomocy państwa.
- (21) Jeżeli państwa EFTA zdecydują się na zawarcie porozumienia w sprawie łączenia gwarancji dotyczących zobowiązań bankowych, Urząd dokona odpowiedniego przeglądu swoich wskazówek, w szczególności w celu zagwarantowania, że spreadom CDS w przypadku państw EFTA zostanie nadana waga tylko w takim zakresie, w jakim pozostają one istotne.
- (22) Aby umożliwić Urzędowi ocenę stosowania w praktyce zmienionego wzoru dotyczącego wyceny, państwa EFTA powinny podać przy zgłaszaniu nowego lub przedłużonego programu gwarancji, orientacyjną opłatę dla każdego banku kwalifikującego się do skorzystania z tych gwarancji, na podstawie zastosowania wzoru przy wykorzystaniu ostatnich danych rynkowych. W terminie trzech miesięcy po każdej emisji gwarantowanych obligacji, państwa EFTA powinny również przekazać Urzędowi faktyczną wysokość opłaty za udzielenie gwarancji pobranej w odniesieniu do każdej emisji gwarantowanych obligacji.

⁽¹⁾ Zob. dokument roboczy Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji z dnia 30 kwietnia 2010 r. dotyczący stosowania reguł pomocy państwa do rządowych programów gwarancji, które mają zostać udzielone po dniu 30 czerwca 2010 r., obejmujących długi banków: (http://ec.europa.eu/competition/state_aid/studies_reports/phase_out_bank_guarantees.pdf).

Dodatek

Gwarancje dotyczące długu o terminie zapadalności jednego roku lub dłuższym

Oplata za udzielenie gwarancji powinna co najmniej być sumą:

- 1) opłaty podstawowej w wysokości 40 punktów bazowych (pb); oraz
- 2) opartej na ryzyku opłaty w wysokości stanowiącej iloczyn 40 punktów bazowych i współczynnika ryzyka składającego się z (i) połowy stosunku przeciętnej wartości spreadu CDS dla obligacji pięcioletnich beneficjenta w okresie trzech lat kończącym się jeden miesiąc przed datą emisji gwarantowanych obligacji do poziomu wartości przeciętnej indeksu iTraxx Europe Senior Financials dla obligacji pięcioletnich stosowanego w tym samym trzyletnim okresie, oraz (ii) połowy stosunku wartości przeciętnej spreadu CDS dla obligacji pięcioletnich wszystkich państw EOG do wartości przeciętnej spreadu CDS dla obligacji pięcioletnich państwa EFTA udzielającego gwarancji w tym samym trzyletnim okresie.

Wzór do obliczenia opłaty za udzielenie gwarancji można zapisać jako:

$$\text{Oplata} = 40\text{pb} \times (1 + (1/2 \times A/B) + (1/2 \times C/D))$$

gdzie A jest wartością przeciętną spreadu CDS dla uprzywilejowanych obligacji pięcioletnich beneficjenta, B – wartością przeciętną indeksu iTraxx Europe Senior Financials dla obligacji pięcioletnich, C – wartością przeciętną spreadu CDS dla uprzywilejowanych obligacji pięcioletnich wszystkich państw EOG, a D – wartością przeciętną spreadu CDS dla uprzywilejowanych obligacji pięcioletnich państwa EFTA udzielającego gwarancji.

Wartości przeciętne są obliczane dla okresu trzech lat kończącego się jeden miesiąc przed datą emisji gwarantowanych obligacji.

W przypadku gwarancji odnoszących się do obligacji zabezpieczonych, opłata za udzielenie gwarancji może uwzględniać jedynie połowę opłaty opartej na ryzyku obliczonej zgodnie z pkt. 2 powyżej.

Banki nieposiadające reprezentatywnych danych CDS

W przypadku banków nieposiadających danych CDS lub reprezentatywnych danych dotyczących CDS, ale dysponujących ratingiem kredytowym, należy wprowadzić odpowiednik spreadu CDS oparty na wartości przeciętnej spreadów CDS dla obligacji pięcioletnich dla kategorii ratingowej danego banku w tym samym okresie odniesienia, w oparciu o reprezentatywną próbę dużych banków w państwach EOG. Organ nadzorujący oceni, czy dane CDS danego banku są reprezentatywne.

W przypadku banków, które nie posiadają danych CDS ani ratingu kredytowego, należy wprowadzić odpowiednik spreadu CDS oparty na wartości przeciętnej spreadów CDS dla obligacji pięcioletnich dla najniższej kategorii ratingowej⁽¹⁾ w tym samym okresie odniesienia, w oparciu o reprezentatywną próbę dużych banków w państwach EOG. W przypadku tej kategorii banków obliczony spread CDS może być dostosowany na podstawie oceny organu nadzorującego.

Urząd ustali reprezentatywne próby dużych banków w państwach EOG.

Gwarancje dotyczące długu o terminie zapadalności krótszym niż jeden rok

Jako że w przypadku długu o terminie zapadalności krótszym niż jeden rok spready CDS nie mogą być stosownym narzędziem obliczania ryzyka kredytowego, opłata za udzielenie gwarancji w odniesieniu do tego rodzaju długu powinna co najmniej być sumą:

- 1) opłaty podstawowej w wysokości 50 punktów bazowych; oraz
- 2) opartej na ryzyku opłaty w wysokości 20 punktów bazowych dla banków o ratingu A+ lub A, 30 punktów bazowych dla banków o ratingu A- oraz 40 punktów bazowych dla banków poniżej A- lub nieposiadających ratingu.

⁽¹⁾ Najniższą kategorią ratingową, którą można wziąć pod uwagę, jest kategoria A, ponieważ nie są dostępne wystarczające dane dla kategorii ratingowej BBB.